

PAR LIBERĀLISMA BOJĀEJU UN NACIONĀLISMA ATDZIMŠANU

Saruna ar Saeimas deputātu Edvīnu Šnori

LIBERĀLISMS CIEŠ KRAHU

DDD: Šobrīd Latvijā ir piekļu-suši strīdi par Eiropas migrāci-jas politiku un tā saucamo bēgļu kvotām. Vai patiešām šī problē-ma ir atrisināta un varam dzīvot bez uztraukumiem?

Edvīns Šnore: Atrisināta nav – tiek risināta. Uzskatāmi pierā-dījies, ka līdzšinējā Eiropas mig-rācijas politika bijusi nepareiza. Tagad valstis pamazām sāk sar-gāt savas robežas, tāpēc arī mig-rantu plūdi ir mazinājušies.

DDD: Vairums tā saucamo bēgļu paliek Turcijā?

E.Š.: Jā, Turcijā, un arī Zie-meļāfrikā situācija ir mainīju-sies. Tagad stāvoklis mainījies arī Grieķijā un Itālijā, kurām kādreiz vārti bija vaļā un kuras absolūti nepildīja savas Lisabonas līgumā noteiktās saistības. Redzam, ka parādās spiediens no ES lielajām valstīm – Vācijas, Francijas. Vi-niem tuvojas vēlēšanas – Francijā un Nīderlandē jau bija, būs Vā-

cijā. Redzējam, kā Nīderlandes vadītājs pēkšņi kļuva ārkārtīgi nacionāls. Tas liecina, ka valstu vadītāji ir spiesti rēķināties ar tautas spiedienu. Rezultātā si-tuācija nedaudz uzlabojas.

DDD: Bet kas varētu mainī-ties, piemēram, pēc vēlēšanām Francijā, kurās Lepēna zaudēja? Varbūt Eiropas Savienības libe-rālā vadība tikai nogaida, kamēr, tēlaini sakot, vētra pāriet un viss atgriežas vecajās sliedēs?

E.Š.: Domāju, ka varas elite sa-prot divas lietas. Pirmkārt, redz, ka tautu šie jautājumi no tiesas uztrauc, tāpēc jāmainās, lai ne-zaudētu vēlēšanās; un, otrkārt, nāk sapratne, ka sabiedrībā un valstī kopumā situācija paslik-tinās nekontrolētās imigrācijas ietekmē. Pieaug terorisms. Kad 2014.–2015. gadā sākās bēgļu straumes, tad sabiedriskajos medijos mums stāstīja, ka starp masu migrāciju un terorismu neesot nekādas saistības. Tika nosodīti tie, kuri šīs saistības sa-skatīja. Tagad tās redz ikviens, pat liberāļi.

DDD: Viņi sāk saprast tikai tad, kad personīgi sastopas ar briesmām, kuras nes viņu libe-rālā politika. Vai Trampa nokļū-šana amatā ir kaut kā mainījusi skatījumu uz migrāciju?

E.Š.: Domāju, ka jā. Es pat teiktu, ka Trampa nonākšana amatā savā ziņā ir izmainījusi ne tikai migrācijas, bet arī citus nacionālām valstīm svarīgus jautājumus. ASV no liberālā kursa pārslēdzas un nacionālo. Tas ietekmē arī Eiropā valdošo konjunktūru. Līdz šim Amerikas vēstnieki demonstratīvi pieda-lījās, piemēram, LGBT gājienos, un vietējie to uztvēra kā signālu, kas ir jāievēro – kā ir jāuzvedas un kādā tonkārtā jārunā. Tagad LGBT saturs ir izņemts no ASV Valsts departamenta mājaslapas, un ir skaidrs, ka atskaņas būs arī pie mums. Arī migrācijas politi-ka mainās. Trampa izpildījumā tā ir daudz stingrāka, nekā līdz šim bija pieņemts Eiropā.

Turpinājums 4. lpp.

TAUTĀM IR SVARĪGAS TRADĪCIJAS, MENTALITĀTE, KULTŪRA, VALODA. TĀS IR VĒRTĪBAS, KAS NEPAKĻAUJAS BIZNESA LIKUMIEM.

ABSOLŪTS PRETMETS

Arturs Kiršfelds

Kad mūsdienu kultūras dzīves apri-tē uzplaiksna vārds “Purviša balva”, kas tiek piešķirta reizi divos gados un apzi-nāti nosaukta Vilhelma Purviša vārdā, jājauc – kas kopīgs laikmetīgās, kos-mopolitiskās globalizācijas inspirētiem “mākslas” censoņiem ar Vilhelmu Pur-vīti, ar purvītisko?

Vai Purviša balvas “izgudrotāji” un balvas laureāti godprātīgi un padzi-lināti ir uzdevuši sev jautājumu: “Vai esam cienīgi savus gara ražojumus “ap-zīmogot” un saistīt ar nacionālās aina-vu glezniecības izveidotāja vārdu?” Un komentāri, ka Purvītis guvis atzinību ne tikai Latvijā, bet arī starptautiskā līmenī, aktīvi atbalstījis jaunos māksli-niekus, bijis valsts rikoto reprezentā-tīvo Latvijas mākslas izstāžu ģenerālko-misārs utt., neattaisno šo izvēli.

Būtiskākais – kam veltīta izcilā mākslinieka daiļrade un mākslas darba

ētiskais saturs. Purviša radītājs taču centrēts vienviet – un tā ir Latvija, tās dabas skaistumā, tas nekļūst Pasaules telpā bezpiederības zīmē. Tātad bez-kompromisa absolūts pretmets kos-mopolitismam. Izskatās, ka drosmīga nekautrība, apvienojusies ar estētisko vērtību kritēriju trūkumu, ar vēlmi sist “augstu, skanīgu vilni”, par ko “paldies” savdabīgā grāvējiem, nacionālo kultū-ru koriģētājiem un uzraugiem, garīgā sekluma vairotājiem un izplatītājiem, izstādes apmeklētājā nerisinot aug-šupcelsmi.

Lūk, Purviša balvas 2017 laureātu iz-stādē. Tikai viens akcents no redzētā. Izstāžu zālē, patumšā apgaismojumā, uz grīdas izplūdusi liela, melna, nezi-nāmas masas pelķe. Pelķes abos galos brīdinājuma zīme – uzraksts, un, lai tiešām novērstu nevēlamo, zāles uz-raugi arī brīdina: “Uzmanīgi!” (“Ekspo-nātā” neiekāpt! – A.K.).

Turpinājums 2. lpp.

ABSOLŪTS PRETMETS

Turpinājums no 1. lpp.

Hugo Vītols saka: “Mākslā nav lielu un mazu tautu. Bet mazai tautai jāizturas bijīgāk pret savu mākslu, jo tā ir viena no svarīgākajām sastāvdaļām viņas patstāvības kopumā.”

Anna Brigadere sava laika garīgās dzīves ritmus raksturo šādi, kas trāpīgi sasaucas ar tagadni – mūsdienām:

“Cīņa par garīgo Latviju ir grūta cīņa. Mums stāv pretī kā ienaidnieki ne tikvien svešautiešu aizspriedumi, bet vēl lielāki – mūsu pašu aizspriedumi, pašu nevērība ap sevi, pašu netiksme – daudzīnāt to, kas mūsu. Netiksme nedrošībā, bailes. Sak: kas tad nu mums ir? Mums vēl asinīs apspiesto tautu bijība, kura bez mitas pieturēja pielūgt svešus elkus. Svešas kultūras importam Latvijā ir plaši vērti vārti. Bariem brauc pie mums gan lieli, gan mazi viesi. Mēs tos saņemam atplēstām rokām un aizlaižam ar smagiem

**VAI PURVĪŠA BALVAS
“IZGUDROTĀJI” UN BALVAS
LAUREĀTI GODPRĀTĪGI UN
PADZIĻINĀTI IR UZDEVUŠI SEV
JAUTĀJUMU: “VAI ESAM CIENĪGI
SAVUS GARA RAŽOJUMUS
“APZĪMOGOT” UN SAISTĪT AR
NACIONĀLĀS AINAVU
GLEZNIECĪBAS IZVEIDOTĀJA
VĀRDU?”**

makiem, arvien vēl baidīdamies, ka esam darījuši par maz. Ka tik – dies pas! – mūs nenotur par mazāk nekā vakareirobiešiem. Un kur nu vēl tālāk šo svešu kultūru nogulšņi, kas nāk pie mums pa logiem, pa durvīm! Mēs cenšamies, cik ātri vien iespējams, pazaudēt savu īpatnību. Tā no visām pusēm svešas kultūras plūdi draud noskalot visu latvisko. Liekas, ka neviens par to daudz neuztraucas, izņemot tos nedaudzos radošos māksliniekus: rakstniekus, mūziķus, kas, klausīgi sava ģenija aicinājumam, cīnās klusi un izsamīsuši par savas tautas kultūru.”

Tā Anna Brigadere.

Vītols turpina: “Purvīša māksla padarīja dzīvi dažādāku, cilvēku redzīgāku, jūtīgāku pret krāsām un dabu. Tā noraida skaudru vienveidību, apliecinot, ka etniski patstāvīga, oriģināla māksla kuplina cilvēces kultūru, ko kultūras imperiālisms, jaunākais no visiem imperiālismiem, noplicina.”

Oļģerts Saldavs apcerējumā par Purvīti saka: “V. Purvītis iedziļinājās ainavā un pievērsa tai mūsu uzmanību. Viņš mācīja mūs mīlēt savas dzimtenes dabu, mācīja saskatīt tās skaistumu. Viss viņa tēlotais neapšaubāmi liecina par to, ka tā ir Latvijas zeme, pakalni, bērzi un ūdeņi, ka tie ir dzimtenes pavasari un rudenī. Neviens jau arī nekad nejautā, no kurienes ņemts Purvīša gleznas motīvs. Mēs visi zinām – tā ir mūsu dzimtene.”

Pārstāsim jebkurā mākslas nozarē, žanrā pasniegt sevi kā nožēlojamus ākstus. Pasaules puteklainie vēji, klasiskā skaistuma kropļotāji mums pasviež kaulu, un mēs bez pašcieņas, it kā mums nebūtu pagātnes balsta, nekāda kultūras mantojuma, nevērtējot kampjam ielūdināto. Eiropas Savienības atvērto durvju postošās politiskās rezultātā mēs ļaujam piesārņot savas tautas gara mantas apcirkņus ar saslaukām.

Aicinājums nav iekapsulēties, sastingt. Jautājums – vai daiļdarba forma un saturs saista vai atgrūž, bagātina, raisa pozitīvo un vairo gaišā klātbūtni, ļaujot izpausties harmonijas vadītiem daudzveidīgajiem izteiksmes līdzekļiem?

Respektējot klasiskās vērtības, kas sakņojas mūžīgās gaismas avotos, vieta nebūs garīgām haosam, tukšumam un pagrimumam.

Ja kādam Latvija ir tikai Rīgas lidosta, no kuras iespējams zibens ātrumā nokļūt kādā no izraudzītajām “laimības” zemēm, pirms lidaparāts no dzimtās zemes pacēlies debesu zilgmē, ielūkojies Purvīša gleznā “Marta ūdeņi” – sapratīsi un ieraudzīsi sirdsskaidribā patiesi skaistu Latviju.

Paldies ziedotājiem par atbalstu laikrakstam “DDD”!

Īpašs paldies par ziedotajām summām aprīlī:

Aivaram Linkevicam – par 10 eiro
Edgaram Bindemanim – par 77 eiro
Ēvaldam Dreimanim – par 125 eiro
Jānim Gardam – par 30 eiro
Jānim Maļinovskim – par 50 eiro
Rolandam Ozolam – par 100 eiro

LATVIJAS PATRIOTS – ĢENERĀLIS PĒTERIS RADZIŅŠ

Agris Purviņš

*Ģenerāļa Pētera Radziņa
biedrības priekšsēdētājs*

Ģenerālis Pēteris Radziņš (02.05.1880.–08.10.1930.) rakstīja: **“Kara vadīšana prasa nepārtrauktu visintensīvāko nervu darbu; šē ir jāaprēķina darbība, kad daudzi dati pilnīgi nezināmi, kad katru brīdi izdevības vietā var nākt negaidīta neizdevība un, beidzot, kad ir jāuzņem atbildība par tūkstošu cilvēku dzīvībām, kad jāvada tūkstoši un desmiti tūkstoši cilvēku un no šīs vadīšanas atkarājas visas tautas un valsts liktenis.”**

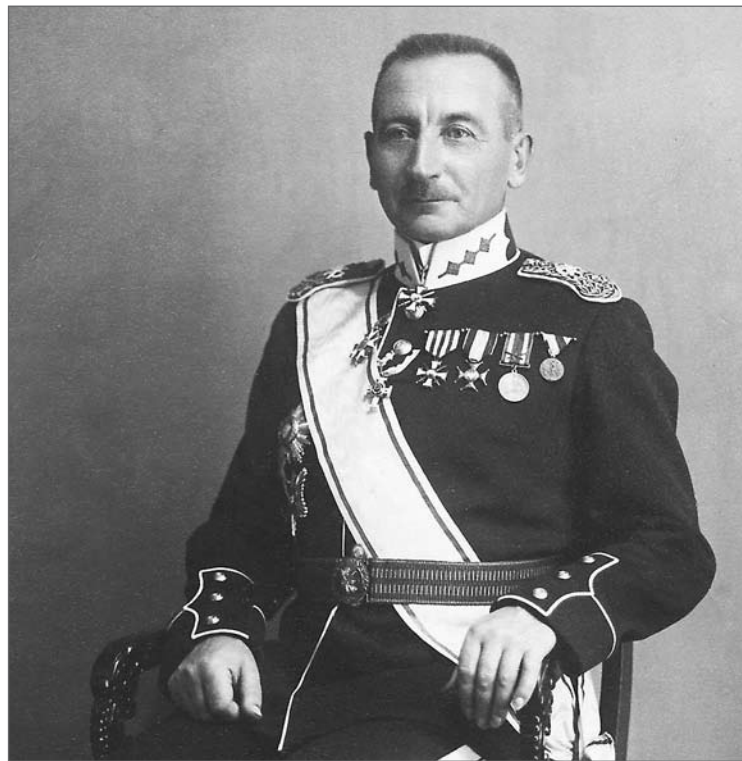
[..]

Jaunizveidotā Latvijas armija no 1919. gada oktobra līdz 1920. gada martam veica militāru brīnumu: karojot divās frontēs – pret Vācijas armijas un Sarkanās Krievijas armijas grupu –, būdama skaita un bruņojuma ziņā vājāka pret katru no tām, īsā laikā sakāva abas un turklāt ar relatīvi maziem zaudējumiem. Šodien retais aizdomājas, kā tas varēja notikt un kam mums ir jāpateicas par izcīnīto Latvijas valsti.

Lielas militārās uzvaras nav nejausības, tās balstās uz dziļi pārdomātu rīcību un pareizi īstenotām kaujas operācijām. Liela nozīme ir karavadoņu personīgajām īpašībām un spējām. Ģenerālis Pēteris Radziņš savā darbā “Kara vadonis” raksta: “Mēs labi zinām, ka kara laikā viena karaspēka vienība iet ugunī un ūdenī uz sava vadoņa pavēli, kamēr otrā vienībā to nedara, mēs labi zinām, ka viena un tā pati karaspēka vienība viena priekšnieka vadībā ir darījusi varoņa darbus, kamēr otra priekšnieka vadībā ir bijusi ļoti glēva. Ne par velti senie romieši teica, ka aitu bars, vadīts no lauvas, ir labāks par luvu baru, vadītu no aitas.”

Vēsture dod neskaitāmus piemērus, kā viena cilvēka personība ir spējusi mainīt vēstures gaitu vai arī atstājusi tajā nozīmīgas pēdas. Spilgtākie un vispārzināmie ir Maķedonijas Aleksandrs, Kartāgas Hanibāls, Jūlijs Cēzars, vergu vadonis Spartaks, Kārlis XII, Gustavs Ādolfs, Fridrihs Lielais, Suvorovs, Napoleons, Moltke un citi. Franču revolucionārā armija 1789.–1796. gadā cieta sakāvi pēc sakāves, bet, kad tās vadību pārņēma Napoleons Bonaparts, tā prata parādīt tādu spožumu, kādu tā vairs nav spējusi. Mums latviešiem tāds ir ģenerālis Pēteris Voldemārs Radziņš.

Kāpēc gan, svinot savu lielāko Latvijas armijas uzvaru, mēs pieminam tikai vienu mūsu virsnieku – pulkvedi Kalpaku, kurš vadīja bataljonu un no militārās mākslas daudz nepagavia parādīt?! Kāpēc gan kaunamies lepoties ar savu izcilāko un visvairāk pieredzējušo ģenerāli Pēteri Radziņu, par kuru, viņam aizejot mūžībā, “Cēsu Avīze” rakstīja: “Ar viņa nāvi latvju tauta zaudējusi vienu no saviem izcilākajiem karavadoņiem, kuram viņa paliks mūžīgi pateicību parādā. Uz Radziņa pleciem gulās smagi pienākumi. Ja šī karavīra pleci toreiz pagurtu –, kas zin, varbūt

tad nebūtu arī brīvas, neatkarīgas Latvijas.”

Uz uzdotajiem jautājumiem daļēju atbildi mums sniedz vēsturnieks Kārlis Dambītis: “Būtiskākie šajā laikā izdotie militārās vēstures pētījumi ir tradicionālās militārās vēstures piemēri. Tāds ir ģen. Mārtiņa Peniķa sarakstītais un viņa pārraudzībā sastādītais divsējumu izdevums *Latvijas atbrīvošanas kara vēsture*. (...) Izdevuma tapšanā piedalījās gan virsnieki, kuri atradās notikumu centrā – ģen. Eduards Kalniņš un plkv. A. Plensners –, gan vēsturnieks Pēteris Bērziņš, gan arī rakstnieki Līgotņi Jēkabs un A. Grīns. Grāmata savu pirmizdevumu piedzīvoja 1931. g. un ir ļoti līdzīga tobrīd citās valstīs populārajām armiju un karaspēka vienību vēsturēm, kuras tika balstītas uz karaspēka vienību vēsturiskajiem avotiem un kauju dalībnieku personīgo pieredzi. Šo izdevumu var uzskatīt par neoficiālu Latvijas armijas pasūtījumu, jo to paredzēja izmantot virsnieku apmācībā un patriotiskajā audzināšanā. Līdz ar to tajā ir ļoti maz kritisku piezīmju par Latvijas armiju. Gandrīz visi autori bija cieši saistīti ar militāro dienestu un bija piedalījušies cīņās, pie tam vadošos amatos, kā arī strādājuši pie Latvijas Republikas izveides un nostabilizēšanas. Viņiem bija zināmi visi nedokumentētie notikumi un personu paustie viedokļi, un viņi ļoti labi orientējās šajā tēmā. Tas, protams, deva iespēju noklusēt nepatīkamākos starpgadījumus, kā arī veikt faktu atlasi atbilstoši mērķim – parādīt Latvijas armijas cīņas pret lieliniekiem un plkv. Pāvela Bermonta-Avalova karaspēku iespējami pozitīvākā gaismā, izceļot Latvijas karavīru varonību. Šis izdevums iekļāvās tā brīža vadošajā koncepcijā par nacionālu valsti, kuras pamati tobrīd bija jānostiprina arī vēsturiskā mītā par taisnīgu cīņu.”

Diemžēl spilgts piemērs tam, ka mēs turpinām attēlot savas armijas uzvaras, izceļot tikai vienkāršā Latvijas karavīra varonību, ir atjaunotās Latvijas laikā tapusī filma “Rīgas sargi”, kurā mūsu Lielā uzvara tika izplānota, satiekoties patriotiski noskaņotam

draugu pulciņam krogā... Militārās vadības zināšanām un pieredzei šajā filmā netiek piešķirta nekāda nozīme. Diemžēl arī politiski patriotiskajā publiskajā retorikā šāds stāsts tiek joprojām izmantots. Pats ģenerālis P. Radziņš par patriotisma nozīmi raksta šādi: “Bez šaubām, tēvijas mīlestība, nacionālā apziņa un disciplīna ir ļoti svarīgi, bet ne paši galvenie faktori.”

Tuvojoties Latvijas simtgadei, būtu pienācis laiks runāt par mūsu Neatkarības kara lielo uzvaru, neslēpjot arī grūtības un lieki neglorificējot. Tie bija patiesi smagi laiki, kad mūsu nelielās valsts teritorijā valdīja trīs valdības – katra ar savu karaspēku. Kad Latvijas armija dzima katrā novadā atsevišķi. Kurzemē – Kalpaka bataljons vācu operatīvajā pakļautībā, Vidzemē – Zemītna brigāde igauņu operatīvajā pakļautībā, Latgalē – Latgales partizānu pulks. Apvienojot šīs mūsu latviešu armijas daļas un izveidojot Latvijas armiju, domstarpības, kas bija radušās “Ziemeļniekiem” un “Dienvidniekiem” Cēsu kaujas laikā neizvada pat līdz Latvijas okupācijai. Tāpat pastāvēja domstarpības starp “labējiem” un “kreisajiem”. Kauju pret Bermontu laikā pulkveža P. Radziņa, kurš savā pārliecībā bija izteikti labējs, tiešā pakļautībā atradās pulkvedis V. Ozols, kas bija izteikti kreiss un kura loma uzbrukumā izstrādē bija liela, bet Latgales atbrīvošanas cīņās viņš vairs nepiedalījās. Taču, vai tāpēc mūsu Lielā uzvara bija nenozīmīgāka, ka bija jāpārvar neskaitāmas grūtības, lai to sasniegtu? Vai tāpēc mums nav jālepojas ar cilvēku, kurš spēja saliedēt armiju un novadīt spīdošas kaujas operācijas, sakaujot ienaidnieku, un kurš bija ieguvis lielu autoritāti Latvijas armijas virsnieku starpā?

Ļoti ceru, ka Latvijas simtgadē mēs spēsim pieminēt ne tikai varonīgos latviešu karavīrus, bet arī šo karavīru vadītājus/virsniekus, kuri vadīja viņus kaujā, uzņemoties atbildību par dzīvībām un valsts nākotni.

Lielu kara vadoņu – ģeniju – idejas ir vienkāršas, bet viņu piemērošana ārkārtīgi grūta.

PILNĪBĀ ATTAISNOTS!

Š.g. 28. aprīlī Augstākās tiesas Senāts atstāja spēkā Rīgas apgabaltiesas spriedumu, ar kuru Leonards Inkens tika attaisnots.

“Muļķa puika”

Leonards Inkens

Esmu ļoti pateicīgs visiem, kas palīdzēja izturēt šo piecus gadus ilgušo vajāšanu.

2012. gada 10. aprīlī pret mani tika uzsākts kriminālprocess pēc Krimināllikuma 78. panta otrās daļas, bet 2017. gada 28. aprīlī Augstākā tiesa lēmumā raksta: “[...] Augstākā tiesa konstatē, ka kasācijas protestā (prokurores Līgas Sudakovas Ozoliņas protests pret Rīgas apgabaltiesas krimināllietu kolēģijas attaisnojošu spriedumu) ietvertās norādes uz Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem ir bez pamatojuma un saistītas ar vēlmi atkārtoti izvērtēt pierādījumus kasācijas instances tiesā un pānākt apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanu **nevis juridisku, bet faktiski iemeslu**

dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

[...] Augstākā tiesa nolēma: **atstāt negrozītu Rīgas apgabaltiesas 2016. gada 27. septembra spriedumu, bet Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurores Līgas Ozoliņas kasācijas protestu noraidīt.**

Citiem vārdiem sakot, trīs tiesas mani ir atzinušas par nevainīgu, bet neviens no šiem attaisnojošajiem spriedumiem nebija stājies spēkā, jo prokurore tos apstrīdēja. Ar šo lēmumu Augstākā tiesa ir pasludinājusi par spēkā esošu pēdējo attaisnojošo spriedumu, bet prokuratūras iebildumus noraidījusi.

Tagad šo Augstākās tiesas lēmumu var noprotēt tikai ģenerālprokurors, ja viņš to uzskatīs par vajadzīgu. Ja tā būs, tad tas apliecinās, ko es un citi esam teikuši, ka gan prokurore, gan izmeklētājs tikai pilda valsts gribu un mana vajāšana ir nevis dažu amatpersonu personiskās nepatikas izpausme, bet valsts **nostāja**. Tas ir, valsts ar amatpersonu rokām isteno vajāšanu.

Kādam domātājam patika prātot, pastaigājoties pirms saules lēkta gar jūru. Viņš domāja par dzīves jēgu, priekiem, bēdām, nelaimēm un postu. Par to, kamdēļ mums jādzīvo un kāpēc jāmirst.

Reiz naktī bija lieks paisums, kas applūdināja pludmali un radīja lielu nekārtību. Bet tad sākās bēgums, un visa piekraste bija noklāta ar jūras zvaigznēm. Jūras zvaigznes bez ūdens saulē gāja bojā. Tās, atvadoties no dzīves, smagi nopūtās un gaidīja neizbēgamo nāvi. Prātnieks, to redzot, domāja, ka arī cilvēka dzīve var jebkurā brīdī aprauties. Un nav jēgas mēģināt šai skatā ieraudzīt, saprast un izziņāt kādu dziļāku jēgu. Pēkšņi viņš pamanīja kādu puīseli, kurš raudot pusdzīvās jūras zvaigznes lasīja grozā. Un, piekrāvis to pilnu, nesa un izbēra zvaigznes jūrā.

Prātnieks pie sevis noteica: “Nu gan izdomājis – zvaigznēm palīdzēt.” Un sacīja tam skaļi: **“Muļķa puika, tu taču nespēsi visas glābt. Ko tavi vārie mēģinājumi mainīs? Šeit taču iet bojā miljoniem jūras zvaigžņu.”**

Puika, pagriezies pret prātnieku un mirkli padomājis, atbildēja: **“Šim, kuras atgriežu ūdenī, ļoti daudz kas mainīsies. Un, ja arī tu būtu atnācis ar grozu, nevis tukši prātojis un spriedējis, tad to, kurām mainīsies, būtu vēl vairāk.”**

Paldies, ka atnācāt ar groziņiem un mainījāt to, kas bija nolēmts!

Pateicībā
L. I.

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA NODOKLIS

Roberts Hartvigs

Aicinu visus Latvijas iedzīvotājus aizstāvēt savas nekustamā īpašuma īpašnieka tiesības. Aicinu nebūt vienaldzīgiem arī tos, kuriem pašreiz vēl nav sava īpašuma.

Eiropas Savienībā Latviju uzņēma 2004. gadā. Sākot ar 2006. gada 1. janvāri, likumos “Par nekustamā īpašuma nodokli”, “Valsts kadastra likums” un MK 2006. gada 18. aprīļa noteikumos Nr. 305 tika veiktas radikālas izmaiņas. Tika mainīta īpašuma – ar nodokli apliekamo objektu – vērtības aprēķināšanas kārtība.

1. Likuma “Par nekustamā īpašuma nodokli” 4. panta pirmā daļa paredz, ka “nekustamā īpašuma kadastrālo vērtību nosaka Valsts zemes dienests atbilstoši Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma prasībām.”

2. Valsts kadastra likuma 69. panta pirmā daļa nosaka īpašuma bāzes vērtības (1 m² vērtības) aprēķināšanas kārtību: “Kadastrālo vērtību bāzes izstrādē ievēro valstī atzītās nekustamā īpašuma vērtēšanas standartos noteiktās vērtēšanas metodes – darījumu salīdzināšanas metodi, ienākumu kapitalizācijas metodi un izmaksu metodi.”

3. Ministru kabineta 2006. gada 18. aprīļa noteikumu Nr. 305 “Kadastrālās vērtēšanas noteikumi” 16. punkts paredz, ka “izstrādājot kadastrālo vērtību bāzi, tai skaitā vērtību zonējumus, Valsts zemes dienests sadarbojas ar pašvaldību norīkotiem atbildīgajiem pārstāvjiem (konsultantiem), lai iegūtu nepieciešamo papildu informāciju vērtību zonējuma izstrādei (vērtību zonu robežu izplatība) un bāzes vērtību apmēra (vērtību līmenis) noteikšanai.”

Ignorējot iepriekš minētajos likumos un MK noteikumos paredzēto kārtību, Valsts zemes dienesta ierēdņi un pašvaldību norīkotie pārstāvji par īpašuma bāzes – 1 m² – vērtību nosaka tikai tirgus darījumu cenu. Pašvaldības ir patiesās labuma guvējas no Nekustamā īpašuma nodokļa, un nelikumīga nodokļa palielināšana rada iespēju (it kā likumīgi)

PAŠVALDĪBAS IR PATIESĀS LABUMA GUVĒJAS NO NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA NODOKĻA, UN NELIKUMĪGA NODOKĻA PALIELINĀŠANA RADA IESPĒJU (IT KĀ LIKUMĪGI) ATŅEMT ĪPAŠUMU.

atņemt īpašumu. Būtu labi, ja Valsts zemes dienesta ierēdņi paskaidrotu, kas viņus mudina palielināt īpašuma bāzes vērtības.

Pašvaldību norīkotie atbildīgie pārstāvji, palielinot īpašuma bāzes vērtību, savu novadu un pilsētu iedzīvotājiem palielina Nekustamā īpašuma nodokli par 2000 un pat 2500 procentiem. Šādas ierēdņu un pašvaldības deputātu nelikumīgas rīcības rezultātā tiek masveidīgi atņemti īpašumi – cilvēki paliek bez mitekļiem. Veciem un vientuļiem cilvēkiem iekārto *geto* okupācijas laika kopmītnēs. Ģimenes ar maziem bērniem atstāj bez pajumtes. Ziemā pa pilsētu ielām braukā ātrās medicīniskās palīdzības mašīnas un savāc nosalušos bezpajumtniekus...

Ko darīt? Ja mēs paši sev nepalīdzēsim, arī Dievs mums nespēs palīdzēt.

Es ierosinu katrā novadā un pilsētā mikrorajonos izveidot iniciatīvu grupas, kas sabiedriskā kārtā pārbaudīs Valsts zemes dienesta ierēdņu un pašvaldību norīkoto atbildīgo pārstāvju veikto aprēķinu atbilstību likumiem, MK noteikumiem un Nekustamā īpašuma vērtēšanas standartiem.

Tieslietu ministrija

DEKLARĀCIJAS IERAUGA DIENASGAISMU!

“DDD” Nr.5(379) tika publicēts biedrības “Latvijas Nacionāla fronte” un laikraksta “DDD” redakcijas iesniegums, kas adresēts tieslietu ministram, Tieslietu ministrijas valsts sekretāram un VSIA “Latvijas Vēstnesis” valdes priekšsēdētājam, par to, ka tiesību aktu vietnē “Likumi.lv” gadiem ilgi nav publicētas trīs būtiskas Saeimas pieņemtās deklarācijas: “Par Latvijas okupāciju”, “Par latviešu leģionāriem Otrajā pasaules karā” un “Par Latvijā īstenotā Padomju Sociālistisko Republiku Savienības totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu”. Jau vairākkārt esam rakstījuši par mistiski dziļajām Ministru kabineta atvilktnēm, kurās pazuduši šie tiesību akti. Mūsu iesniegums ir pamudinājis atbildīgās personas un vainagojies ar rezultātu – beidzot tiesību aktu vietnē “Likumi.lv” ikviens var izlasīt Saeimas pieņemtās deklarācijas.

TIESLIETU MINISTRIJAS ATBILDE

Par Saeimas pieņemto deklarāciju pieejamību tiesību aktu vietnē www.likumi.lv.

Tieslietu ministrija sadarbībā ar VSIA “Latvijas Vēstnesis” ir izskatījusi biedrības “Latvijas Nacionālā fronte” (turpmāk – biedrība) 2017. gada 9. marta vēstuli ar pieprasījumu sniegt argumentētu atbildi, kādēļ tiesību aktu vietnē www.likumi.lv nav publicētas atsevišķas Saeimas deklarācijas, un publicēt minētās deklarācijas vietnē www.likumi.lv.

Vispirms vēlamies pateikties biedrībai par aktīvo līdzdalību valsts oficiālās informācijas pieejamības pilnveidošanā un par konstatētajiem faktiem saistībā ar atsevišķu Saeimas deklarāciju nepieejamību vietnē www.likumi.lv.

[...] Pateicoties biedrības iniciatīvai un, ņemot vērā Saeimas deklarāciju saturu un lomu tiesiskas valsts attīstībā, kā arī, lai nodrošinātu vienotus principus Saeimas deklarāciju pieejamībā, šobrīd vietnē www.likumi.lv ir pieejamas visas iepriekšējos gados publicētās Saeimas deklarācijas sadaļā “Saeimas paziņojumi”. Tāpat, ievērojot biedrības akcentēto informācijas nozīmīgumu, tiks risināts jautājums par to, lai visas Saeimas deklarācijas varētu atlasīt arī pēc šobrīd pastāvošā dokumenta izdevēja “Saeima” un dokumenta veida “Deklarācija”.

Tieslietu ministrs
Dzintars Rasnačs

PAR LATGALI

Silvija Muižniece

Rīgā

Recenziju par filmu “Runātāji” (skat.: “DDD” Nr. 7(381) I.Valerjana rakstu) nezinu, bet provokatoriski uzdrošināties dusmu izvirdumā tik pretīgus apzīmējumus Latvijas valsts simbolam, drosmīgajam patriotam Kārlim Ulmanim – tos izlasot, secinu, ka necilvēku piesārņoto smadzeņu pārslodzē zūd domāšanas un spriešanas spējas.

Līdz pat šai dienai K. Ulmaņa patiesības cīņas lozungs ir spēkā: *Kas labs, to aizstāvēt, Kas ļauns, to uzvarēt!*

Cīņā vienotības garā Kārlis Ulmanis no demokrātijas pabīrām latviešu tautu saliedēja patiesā, latviskā vienotībā, kas radīja pretspēku ļaunumam. Skolas bija augstā latviskas izglītības līmenī. Atmiņā vēl dziesmas vārdi: “Ir Kurzeme, ir Vidzeme, ir Latgale mūsu.” Bet skaistās ezerzemītes Latgales apgabals vairākas simtgades atradās zem krievu caru imperatoru iekarojumu spaidiem. Kopā ar uzspiesto krievu valodu un latviešiem nepieņemamo alfabētu vairojās izglītības trūkums. Sādžu sistēmā dzīvi nomāca ekonomiskā postaža. Latgale palika tumsonībā, arī reliģijā savairojās netikumumu paražas – alkoholisms un citas skaidrai sirdsapziņai nepieņemamas izdarības.

Un tieši Ulmaņa valdība viesa izglītības un ekonomiskas reformas un latviešu-latgaļu vienotību valodas izkopšanā, atbrīvošanā no piesārņojuma. Īstie latviešu latgaļi, cerams, to novērtē, jo viņu vidū ir daudz talantīgu, gudru cilvēku.

Bet kā būs ar stulbiem politiķu provokatoriem?...

LASĪTĀJA VĒSTULE

NOVĒRO, IZPROTI, RĪKOJIES!

Jā, vēlēšanas strauji tuvojas un drīz uzsāks savu kulminācijas gājieni. Tāpēc jābrīdina visi vēlētāji nepaļauties uz solījumiem. Jo mulķis nav tas, kas kļūdas pieļauj, bet tas, kas tās atkārto. Un šeit vajadzētu ieklausīties gadsimtu gudrībā, piemēram, ko saka Buda (563.–483. g. p.m.ē.):

Netici tam, ko esi dzirdējis. Netici tradīcijai, jo tā ir nodota no paaudzes uz paaudzi. Netici nekam, par ko ir runāts neskaitāmi daudz reižu. Netici rakstītiem vārdiem tikai tāpēc, ka to ir teicis kāds vecs gudrais. Netici pieņēmumiem. Taču pēc rūpīgiem novērojumiem un analīzes, kad atziņa atbilst prāta apsvērumiem un dod labumu visiem kopā un katram atsevišķi, pieņem to un dzīvo saskaņā ar to.

Lūk, tā ir pienācis laiks sasparoties un atmet savstarpējos kaimiņu un draugu strīdus, un doties vēlē un ievēl principiālus, vietējiem cilvēkiem tuvus un darbīgus, taisnīgus ļaudis, nevis nodokļu uzlicējus, jo tie nomāc cilvēka garu un darba prieku. Ieskatīsimies pagātnes iepriekšējās vēlēšanās – ko tie deputāti izdarījuši labu un ko sliktu. Būsim modri! Jo pagātnē pieļautās kļūdas vēlētajiem jālabo. Jo, kā teicis K.Ulmanis: “Kas pagātni pētī, tas nākotni svētī”.

Visu labu vēlot vēlēšanās,
Paulis Rācenis

TAUTAS ROKĀS...

Arnis

Raiskumā

Tuvojas pašvaldību vēlēšanas. Tautai būs jāizlemj. Drīzumā pie varas var nonākt Putina “Saskaņa” ar ķīniešu-mongoļu-tatāru ordām. Tad latvieši vien pikstēs kā pelītes pažobelēs. Trekno gadu siers ir līdzīgs Baigo gadu represijām. Beidzot ir jāattopas no šīm šausmām.

Var jau ierēdņi un viņu priekšnieki viens otru apdāvināt ar diplomiem, kausiem, pateicībām, medaļām un ordeniem. Var aplaimot savas brūtes ar zemes gabaliem un galdniecībām... Var, cēli tēlojot, dziedāt valsts himnu “Dievs, svētī Latviju!”, var organizēt pulciņus kā “Tēvzemei un Brīvībai”, var sludināt: “Esam par nacionālu neatkarību!” – bet tikmēr bučoties ar Krievijas komunistu vēstnieku Latvijā...

Tad atklājas, ka “Zaļo” partiju biedri var izzagt un iznīcināt Gaujas Nacionālā parka vērtības, izcērtot meža platības simtiem hektāros. Norvēģi un Eiropas fondi dodot naudu eksperimentiem – pret dzīvo radību. Tikai bijušie komjaunieši aizmirsuši, ka Gaujas Nacionālais parks tika veidots pret okupantiem, lai par daudz neizzog Latvijas mežus.

Par mafiju “Vienotība”, kura latviešu tautu nīcina ārā un kalpo cionistu klanam, nemaz nav ko teikt. Sarkano žīdu organizācijai ar Amerikas žīdu palīdzību uzdāvina miljoniem vērtos K. Ulmaņa laika Latvijas tautas īpašumus. Kāds sakars no Krievijas ienākumiem ebrejiem ar pirmskara Latvijas vērtībām? Kāpēc latviešiem neatgriezt okupācijas laikā nolaupītos īpašumus? Gluži pretēji – pat Abreni uzdāvināja Krievijai! Par privatizācijas sertifikātiem okupantu pēctečiem pārdod Daugavpili, Bolderāju, Rīgu...

Vai Interpols ir nosodījis Latvijas banku izzagšanu? Latvijas valsts kā galvotājs aizņemas miljardiem lielus kredītus no ārvalstīm, bet okupanti izzog bankas. Latviešu ierēdņi sargā un uzrauga “kaut ko”, bet vainīgos “nevar” atrast. Varbūt tajā visā ir gluži vienkārša korupcija?

Valsts ieņēmumu dienestā “pazūd” nodokļu maksātāju nauda – cietumā neviens nesēž. Tikmēr tauta bēg prom no Tēvzemes.

Krievijā cilvēki cīnās pret korupciju, viņus pat arestē un soda, bet Latvijā viss esot normāli... Pašvaldībām un Saeimai ir naudas maki. Kā parādnieki nokļūst varas krēslos, tā kredīti dzēšas un turība aug. Tikai jāatceras, ka PSRS okupācijas laikā komunistu, komjauniešu vadībā, Valsts drošības komitejā darbojās “tautas uzraugi” ar “plikām pakaļām”. Pārbūves laikā retajam nāca līdzī mantojums – zeme, mežs, ēkas un dažādas kompensācijas no K. Ulmaņa laikiem, taču tieši šie bolševiki kļuva par bagātniekiem pēc neatkarības atjaunošanas!

Šodienas latviešu valsts un tauta ir iedzīta ārvalstu banku kredītparādos. Valsts ekonomika – nevarīga, izpostīta. Kā gan ierēdņi šādos apstākļos var kļūt par miljoniem un jaunbagātniekiem? Viņu draugi ir okupanti – krievi, žīdi, ķīnieši, skandināvi, ģermāņi, bet ne latvieši... Tikmēr Drošības policija (līdzīga VDK vai Gestapo) sargā naudasmaiusus, bet nacionālpatriotus apspiež.

KĻŪDAS LABOJUMS

Iepriekšējā numurā 2. lpp. publicētajā lasītājas A.Biezās raksta nosaukumā ir ieviesusies kļūda – tā pareizais virsraksts ir šāds: **Tramgrauzis Streips**. Atvainojamies autorei un lasītājiem!

PAR LIBERĀLISMA BOJĀEJU UN NACIONĀLISMA ATDZIMŠANU

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: *Vai varam teikt, ka pārmaiņas Amerikā zināmā mērā padara nacionālās idejas legītimas?*

Edvīns Šnore: Jā, mainās izpratne, kas patiesībā ir nacionālisms. Sabiedrība beidzot sāk saprast, ka nacionālisti nav vis kaut kādi skūtgāļvi – rasisti, kuri iebilst pret migrāciju tikai tāpēc, ka viņiem nepatīk nēģeri. Viss nav tik vienkārši. Visu cieņu Trampam, kurš spējis izlauzties cauri visām šīm liberālo mediju klišējām un birkām un pierādīt, ka veselais saprāts tomēr var gūt virsroku. Tas, domāju, daudziem dod cerību arī Eiropā.

AKTIVIZĒJIES TAUTU PAŠSAGLABĀŠANĀS INSTINKTS

DDD: *Padomju Savienības norieta laikā arī modās tautu nacionālā pašapziņa. Vai varam teikt, ka atkal esam ne tikai Latvijas, bet visas Eiropas nacionālās atmodas priekšvakarā?*

Edvīns Šnore: Nezinu, vai tā ir atmoda, bet tas pavisam noteikti ir pašsaglabāšanās instinkts, kas pašreiz liek sasparoties Eiropas tautām. Latvijā problēmas ar nelūgtiem imigrantiem, mūsu gadījumā – kolonistiem, ir bijušas jau gadu desmitiem, un mums atklātākā vai slēptākā formā tās pašsaglabāšanās instinkts iekšā ir bijis jau sen. Tieši šī instinkta ietekmē mēs un citi eiropieši tagad pretojamies Eiropas Savienības federalizācijai un tām “vērtībām”, kas ir pretrunā tautu interesēm. Lielbritānija ir klasisks piemērs. Tur arī cilvēki savulaik tāpat kā mēs nobalsoja par iestāšanos Eiropas Savienībā, bet tagad viņi izstājas, jo šī savienība ir pārvērtusies par kaut ko, kas apdraud viņus kā tautu. Ir robežas tam, cik tālu var integrēties, nepazaudējot sevi. Junkera vadībā ES pārkāpj šo robežu. Domāju, ka viņš zāģē zaru, uz kura pats sēž.

LIBERĀLISMA NORIETU LATVIJĀ VISAI SPILGTI SIMBOLIZĒ “VIENOTĪBA”. SKAIDRI MANĀMS ŠIS PARTIJAS APJUKUMS, IDENTITĀTES KRĪZE, ŠĶELŠANĀS UN IETEKMES MAZINĀŠANĀS.

DDD: *Ja Eiropas Savienību veidojošās valstis un tautas aizvien mazāk iegūst no šīs savienības, bet zaudējumi, iespējams, ir neatgriezeniski, – kurš ir ieguvējs no Eiropas Savienības? Kas ir patiesā labuma guvēji?*

E.Š.: Pieņem, ka labuma guvēji ir tie, kuriem vissvarīgākās ir ekonomiskās intereses – tāpat business. Viņi uz Eiropas Savienību skatās kā uz biznesa korporāciju. Biznesā firmas un korporācijas apvienojas, lai gūtu lielāku peļņu. Labs piemērs ir lielveikali. Agrāk bija mazas bodītes, katrs kaut ko pārdeva, un viss it kā bija kārtībā, bet tad tirdzniecību pamazām pārņēma pārnacionālas lielveikalu ķēdes, un mazie izpuēja. Tagad redzam, ka ES centrā atrodas Vācija, kurai nenoliedzami ir izdevīgi tirgot savas mašīnas un visu pārējo un izmantot

šim mērķim ES – eiro. Ar vienoto valūtu iznāk lētāk un vienkāršāk. Tas nekas, ka pārējās eirozonas valstis izaugsmē atpaliek no ES ne-eirozonas valstīm. Galvenais, ka lieltirgotājam izdevīgi. Manuprāt, Eiropas integrācijas ideja pārlietu komercializējas. Tautu intereses paliek otrajā plānā. Cilvēki, protams, to redz un sāk dumpoties. Viņi uzdod vienkāršus, bet loģiskus jautājumus:

niem. Vai šeit nav pretrunas?

E.Š.: Liberālisma norietu Latvijā visai spilgti simbolizē “Vienotība”. Skaidri manāms šīs partijas apjukums, identitātes krīze, šķelšanās un ietekmes mazināšanās. Amerika mainās, Eiropa mainās, tas viss atbalsojas, protams, arī Latvijā. “Vienotība”, tāpat kā Merkele, vēl pēc inerces turas, bet domāju, ka pēc vēlēšanām aina var stipri mainīties.

JĀ, MAINĀS IZPRATNE, KAS PATIESĪBĀ IR NACIONĀLISMS. SABIEDRĪBA BEIDZOT SĀK SAPRAST, KA NACIONĀLISTI NAV VIS KAUT KĀDI SKŪTGĀLVJI – RASISTI, KURI IEBILST PRET MIGRĀCIJU TIKAI TĀPĒC, KA VIŅIEM NEPATĪK NĒĢERI.

kāda jēga no Eiropas Savienības, ja individuāla tauta vai nacionāla valsts pazūd?!

Arī Latvijā bieži dzirdam, ka pats galvenais ir ekonomiskā labklājība. Ja šī labklājība būs, tad pazudīs kašķi starp latviešiem un krieviem. Visas okupāciju seku problēmas pagaisīs pašas no sevis.

DDD: *Tas ir pašapmāns...*

E.Š.: Jā, jo tā tas nebūs. Cilvēks tomēr nav dzīvnieks, kuram pilnai laimei pietiek ar pilnu vēderu. Cilvēkiem ir arī citas

Par okupācijas seku likvidēšanu – neesmu pārliecināts, ka liberālisma noriets automātiski nozīmē vēlmi likvidēt okupācijas sekas. Lai gan tauta vairs neatbalstīs “Vienotību”, paliek jautājums, vai tā atbalstīs deokupāciju un dekolonizāciju?

Šobrīd Saeimā tiek izstrādāts, piemēram, likums, lai noteiktu Otrā pasaules kara dalībnieka statusu – tikai statusu, neparedzot nekādas sociālas garantijas. Faktiski likums vienkārši ļautu mums pašiem morāli saprast, kas mums ir un kas nav svarīgs. Iecere ir noteikt šo statusu, balstoties uz LR pilsonību, jo latvieši ir karojuši gan sarkanajā, gan vācu armijā. Tātad LR pilsoņiem būtu šis statuss, bet kolonistiem-okupantiem nebūtu. Ļoti loģisks un vēsturiski korekts likumprojekts, kas akcentē Latvijas okupācijas faktu. Manuprāt, tikai atbalstāma lieta. Izrādās – nē. To neatbalsta ne “Vienotība”, ne “Zemnieku savienība”. Un kāpēc? Tāpēc, ka tur nav iekļauti okupanti – tie, kuri piedalījušies karā un okupācijas rezultātā iebrāukuši šeit. Līdz ar to – labāk nevajagot, jo tas šķelšot sabiedrību.

To, ka “Zemnieku savienībai” ir tāda nostāja, visi zina, un tajā pašā laikā tai ir liels atbalsts tautā – lielāks nekā Nacionālajai apvienībai. Tas acīmredzami parāda, ka liberāļu kritika nebūt vēl nenozīmē atbalstu okupācijas seku likvidēšanai.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

¹ Lesbietes, geji, biseksuāļi un transpersonas.

VALODA VAR MŪS VIENOT, BET VAR ARĪ ŠKIRT

Pārdomas par I. Valerjana rakstu “*Ko pačukstēja “Runātāji” jeb Latvietības āmulis uz latgalības stumbrā*”

Ilmārs Riekstiņš

*Laumu dabas parka dibinātājs
Laumu dabas parka Fonda priekšsēdētājs
www.Laumas.lv*

“*Vienība, tā lielā manta – Esat viens un būsi stipri.*”
Rainis

Sen jau pienācis laiks mums apzināties, kādā laikmetā dzīvojam. Ja uz to neesam spējīgi un gribam turpināt **impēriju laikmeta** “skaldi un valdi” politiku, tad vainosim paši sevi, ka nespējam saraut jau pārāk ieilgušās finanšu verdzības un greizās politikas važas, kas žņaudz un duļķo pasauli.

Beidzot laiks apzināties, ka pasaulē ir tikai viens sens, rūdīts un stiprs ienaidnieks, kas dzīvo vienīgi no mūsu sviedriem un savstarpējā naida. Nav neviena godīga un radoša cilvēka, kas nebūtu papildinājis šī mistiskā vampīra taukus. Apbrīnojams ir cilvēces glēvums un apmātība labprātīgi atdoties šim vampīrisma un atļaut izsūkt savu pēdējo dzīvības sulu.

Taču dievišķā Patiesība ir tāda, ka nevienš ļaunums nevar būt mūžīgs, jo tad seko sabrukums un iznīcība. Lai tas nenotiktu, visai labestības pasaulei ir jāizbeidz savstarpējās cīņas un jākļūst vienotai pret kopīgo ļaunumu, no kura vēl nav vaļā tikusi.

ŠIS IR SENĀS ROMAS IMPĒRIJAS “SKALDI UN VALDI” PRINCIPS, LAI SAKŪDĪTU TAUTU KĀ KVEKŠUS UN TIE NORIETOS SAVĀ STARPĀ, KA VILNA VIEN PUT.

To savā laikā ir atzinis jau Jānis Rainis. Pēc viņa pareģojuma jeb sociālās prognozes, ir pienācis laiks, kad nedrīkst vairs cilvēks iet pret cilvēku, tauta pret tautu un valsts pret valsti, bet **visiem ir jāvienojas cīņai pret kopīgo ļaunumu**.

Ļaunums ir bijis un vienmēr būs aktīvs. Lai panāktu savu, tas ir spējīgs izmantot jebkurus ieročus un arī viltu. Mums tas neder. Vardarbība raisa jaunu vardarbību. Tāpēc karus jāizbeidz un viltu jāuzveic ar gudrību. Uz to jau ir reaģējis ASV jaunais prezidents D.Tramps, kurš apņēmis **izbeigt karus** un cenšas nodibināt draudzīgas attiecības ar Krieviju. Tas ir būtisks lūzums abu ļaunuma citadeļu politikā. Tam jānovēd pie impēriju laikmeta sabrukuma un **nacionālā valstiskuma laikmeta** jaunā sākuma. Ja līdzšinējā valstu neatkarība bija jānodrošina ar ieročiem un vardarbību, tad šodienas neatkarīgu valstu pamatā ir liekama savstarpējā cieņa un cilvēkmīlestība. Praksē tā ir slavenā Indijas dēla

Mahātmas Gandija nevardarbīgā pretošanās metode. Ar tās palīdzību, bez neviena šāviena, tika atbrīvota Indija no gadsimtu angļu kolonizācijas. Gandijs pieturējās pie dabas dialektikas principa, ka katra vardarbība, rada jaunu vardarbību.

Nenovēršami! Tāpēc jebkura vardarbība ir uzskatāma kā ūdens liešana uz ļaunuma dzirnavām – pat šķietami visnevainīgākā, piemēram, I. Valerjana aicinājums uz cīņu par latviešu dialektu neatkarību. Patiesībā tas ir vistiesākais, agresīvākais un viltīgākais uzbrukums Latvijas nacionālajai neatkarībai, valstiskumam un latviešu valodas daiļskanības izkopšanai uz literāri zinātniskajiem pamatiem. Šis ir senās Romas impērijas “skaldi un valdi” princips, lai sakūdītu tautu kā kvekšus un tie norietos savā starpā, ka vilna vien put.

“SKALDI UN VALDI” TĒVIŠKĀ GĀDĪBA

Tā vietā, lai ar zinošu valodnieku un profesionālu etnogrāfu palīdzību censtos izkopt valodas daiļskanību, tādējādi stiprinot Latvijas valstiskumu un valodas dievišķo sinerģētiku, šis “valodnieks” [I.Valerjans] zinātniski latviskoto valodu uzskata par parazitismu uz latgalības un, dabiski, arī citu dialektu dzīvā valodas koka. Toties viņam vairāk saprotami un mīļi ir okupanti. Par to liecina **vēmiens**, kas viņam uzņākot, dzirdot šo “slavofobu”

nebeidzamo okupācijas kritiku. Tāpēc iesaku viņam pie šī raksta dot prologu: veltījums visiem bijušajiem un esošajiem Latvijas okupantiem.

Pēc I.Valerjana vārdiem, ne vien krievu, bet arī vācu okupanti nav ne tikai dialektus nivelējuši kā “fašistiskie ulmanieši”, bet palīdzējuši dialektus izkopt. Cars pat latgaliešu dialektam pielāgojis slāvu alfabētu, kas esot pilnīgāks nekā latīņu alfabēts.

Par ko gan liecina šī **tēvišķā gādība dialektu izkopšanā un stiprināšanā** nacionālā valstī? Un kāpēc Ulmaņa rūpes latviskuma stiprināšanā vajadzēja izmācīt kā fašismu, it kā Ulmanis būtu fiziski iznīcinājis latgaļus, ventīņus, suitus, dundžņus un citus dialektiskos “cittautiešus”? Ja cilvēkam ir savā vietā analītiskā domāšana, tad uz šiem elementārajiem jautājumiem atbildēt nav grūti. Pirmkārt, tas liecina, ka mums ir dārišana ar gudru okupantu, kurš dziļi ieinteresēts mūs mūžīgi paturēt savā “aprūpē”. Lai veiksmīgi to

izdarītu, ir nepieciešams vājināt pamattautas nacionāli enerģētisko dievišķā jeb sinerģētiskā spēka bāzi. Visvienkāršāk, lētāk un efektīvāk to paveikt, **laužot tautas vienotību**. Tā ir ābece gudrība, kas visprecīzāk izteikta Raiņa vārdos: “**Vienība, tā lielā manta – esat viens un būsi stipri.**” Kā tautai atņemt šo lielo mantu, tur neko jaunu vai īpaši gudru atrast nav nepieciešams. Tas ir visu impēriju spēka avots “**skaldi un valdi**” – un labi visi paņēmieni, kas pie tā noved, bet īpaši tie, kad tauta pati ar savām rokām sevi saskalda un iznīcina, un it kā te nav ne mazākās okupanta vainas.

Gluži pretēji! “Skaldi un valdi” princips tiek izbāzūnēts kā svētīga un cēlsirdīga okupanta rīcība – cīņa pret “iekšējo ienaidnieku”, kurš negrib **atzīt dialektu kā suverēnu valodu**. Vēl vairāk! Un, ja nu reiz dialekts ir suverēna valoda, tai vajadzīga sava valsts un robežas. **Suverenitāte!** Bet ko dara šis “fašists” Ulmanis? Tas to visu noliedz. Visus dialektus aizslauka kā ar slotu. Viņam vajadzīga tikai viena valoda, viens saimniekošanas veids – lauku sēta, bet ne sādža, viena valsts un viens valdnieks, un viss pārējais zem ūdens. Bet ko gan no zvērīnāta fašista var citu sagaidīt?...

Lūk, latviešu tauta, mācieties, kā pašiem sevi nostādīt pret sevi, it īpaši, ja par to labi samaksā. Noliegšanā mēs jau esam aizgājuši tik tālu, ka kopš Satversmes pirmsākumiem paši noliedzam savu tautu un vēl līdz šai dienai nav atradies bruņinieks, kas spētu šo vispārējo **Latvijas tautu padarīt par latviešiem**. Šis skumjais secinājums izriet no Latvijas Republikas Satversmē, Satversmes sapulces 1922. gada 15. februāra kopsēdē pieņemtā teksta ar grozījumiem, kas pieņemti līdz 2005. gada 15. decembrim. Šī mistiskā Latvijas tauta ir analogs kādreizējai PSRS Brežņeva padomju tautai.

Turpmāk vēl...

¹Skat.: “DDD” Nr.7(381).

Vienoti Latvijai
Latgales Māra –
pieminekļis Rēzeknes centrā

PROLOGS

Kā pastāvēt,
Kad zaudēts viss?!
Ko sargāt vēl,
Kad ņēmis cits?!
Kā nomirt var
Par to, kas bijis?!
Ko ienaidnieks
Sen nolaupījis?!

V.M.Jēkabsone

Biedrības

“Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā” PAZIŅOJUMS

Labā ziņa pilsoņiem –
ir iespēja teikt savu gribu pašiem, ārpus politikas

Ir laba ziņa. Radusies likumiska iespēja pašiem lemt savu likteni. Šobrīd visās Latvijas 119 pašvaldībās notiek oficiāla likumprojekta parakstīšana, kas atjauno pilsoņu spēju ietekmēt lēmumus valstī atbilstoši likuma “Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu” 22.–25. pantam.

2012. gada 8. novembrī Latvijas Republikas Saeima steidzamības kārtā pieņēma likuma “**Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu**” grozījumus.

Tautas tiesību ierobežojumiem iebilda Valsts prezidents, kurš divas reizes likumu atdeva atpakaļ Saeimai. Valsts prezidenta 28.11.2012. vēstulē Saeimai konstatētie trūkumi nav novērsti joprojām.

Latvijas tauta, kurai joprojām pieder suverēnā valsts vara Latvijā, līdz tam varēja iesniegt saviem priekšstāvjiem Saeimā ikdienas dzīvei nepieciešamu likumu projektus, bet 2012. gada grozījumi ieviesa apgrūtinājumus, kas nav izpildāmi sabiedriskām iniciatīvām bez lieliem naudas vai cilvēku resursiem.

Atpazīstamākais no ierobežojumiem: priekšstāvji uzlika saviem vēlētājiem pienākumu isā laikā savākt 155 200 vēlēt tiesīgo pilsoņu parakstu jebkura likuma projektam. Salīdzinājumam – lai iesniegtu likumdošanas iniciatīvu Eiropas Savienībā, Latvijā pietiek savākt 6000 pilsoņu parakstu.

Lai likvidētu šo netaisnību, 2016. gada 16. septembrī biedrība “Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā” iesniedza oficiāli parakstīšanai un reģistrējam Centrālajā vēlēšanu komisijā vēlētāju likumprojektu par 2012. gada grozījumu atcelšanu.

Oficiāli reģistrētu un vēlētāju parakstītu likumprojektu Saeima nedrīkst neskatīt – tad seko tautas nobalsošana.

Parakstīšana turpinās **līdz 2017. gada 18. septembrim**.

KĀ VAR PARAKSTĪT LIKUMPROJEKTU?

Ņemot līdzi pasi, pilsoņi var parakstīt likumprojektu savā pašvaldībā, kur parakstus apliecina dzīvesvietas deklarēšanas pārziņi (pagastu pārvaldnieki).

Parakstīt likumu pilsoņi var arī elektroniski valsts portālā www.latvija.lv/pv (bez maksas).

PAPILDU INFORMĀCIJA

Par balsošanu

Darba laikus pašvaldību izpilddirekcijām var uzzināt CVK lapā, sadaļā “vēlētāju iniciatīvas, vai piezvanot pašvaldības sekretāram. Pašvaldība var ieturēt samaksu 1,41 eiro apmērā, bet virkne pašvaldību ir lēmušas to samazināt vai pavisam atbrīvot no tās.

Rīgā parakstu apliecināšana notiek izpilddirekcijās: Brīvības gatvē 266, Daugavpils 31, E. Smilģa 46, Rūpniecības 21.

Balsojot elektroniski, ir pieejami vairāki autentifikācijas ceļi: e-paraksts, elektroniskā identifikācijas karte (eID) un dažādu internetbanku e-identifikācijas.

Par likumprojektu

Pēc CVK oficiālās informācijas (skat.: <https://www.cvk.lv/pub/public/31104.html>), ir redzams, ka vēlētāju parakstīšanai citi likumprojekti nav reģistrēti.

Paralēli notiek cita iniciatīva ar citādu raksturu – pilsoņi var parakstīt vēlētāju lēmumu par Saeimas atļaušanu.

Par Atvērtās pārvaldības partnerību

Starptautiskajai iniciatīvai *Atvērtās pārvaldības partnerība* (Open Government Partnership) ir pievienojušās 75 valstis; arī Latvijas valdība ir parakstījusi pievienošanās līgumu (<https://www.opengovpartnership.org/>).

Pašlaik Ministru kabinets (Valsts kanceleja) izstrādā Atvērtās pārvaldības partnerības līguma ieviešanas valsts programmu 2017.–2018. gadam, tajā paredzot iestāžu darba caurspīdīgumu, informācijas atvērtību, sabiedrības uzklausišanu, cīņu ar korupciju u.c. (MK plāno to pieņemt jūnija vidū).

Biedrība “Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā” ir dibināta kā atsevišķa, neatkarīga sabiedriska iniciatīva, ar mērķi popularizēt atvērtās pārvaldības principus un veicināt sabiedrības iesaistišanos šī starpvalstu līguma labvēlīgo normu ieviešanā Latvijā.

Katra balss ir no svara! Nelaižam garām iespēju lemt pašiem, lai turpmāk varam rosināt likumus un ietekmēt savu likteni!

NEAPMIERINĀTĪBA TRIJĀS REVOLŪCIJĀS NAV ZUDUSI

Valija Eize

Kā zināms, Latvija vēl joprojām atrodas Eiropas Savienības nabadzīgo valstu sarakstā, un izskatās, ka tuvākajā laika periodā nekas netiks darīts, lai nabadzība mūsu valstī tiktu izskausta. Es domāju, daudzi ir sapratuši, ka mūsu politiķiem nabadzības uzturēšana ir viens no galvenajiem uzdevumiem, kuru viņi teicami arī izpilda.

Es piederu pie tiem īpatņiem, kas ikdienā regulāri lasa drukātos medijus, un man pavisam nesen radās ideja, ka no izlasītajām publikācijām izveidošu tādu kā

pārskatu, apkopojot, pārstāstot intervijas, kurās par šodienas situāciju valstī izsakās Latvijā pazīstami politiķi, intelligences, kā arī kristietības pārstāvji. Gandrīz visās intervijās personas ir neapmierinātas ar esošo dzīvi Latvijā un Saeimas pieņemtajiem likumiem, kas acīmredzot darbojas pretēji tautas gribai. Ceru, ka “DDD” lasītājiem būs interesanti izlasīt manu garadarbu.

VAJADZĪGA JAUNA ATMODA

Vēlos sākt ar pirmo neapmierināto, un tas ir Romas katoļu baznīcas arhibīskaps **Zbignevs Stankēvičs**. “Neatkarīgās Rita Avīzes” (NRA) 06.01.2017. rakstā “**Arhibīskaps Stankēvičs vēlas ceturto atmodu**” viņš atklāj, ka nav apmierināts ar esošo kultūru, kas spēlē uz cilvēku zemākajiem instinktiem. Viņš vēlas redzēt un izjust tādu mākslu, kurā galvenā ir cilvēka gara dimensija. Romas katoļu baznīcas arhibīskaps ir sabiedrisks, viņš regulāri apmeklē mākslas izstādes, teātra izrādes un konferences. Viņš secina,

ka teātra iestudējumos netiek strādāts pie tā, lai cilvēka dvēseli paceltu augšup, kas modinātu viņa garu. Viņš vēlas, lai kristīgās vērtības tiktu iestrādātas ne tikai teātra uzvedumos, bet visā cilvēka ikdienas un kultūras dzīvē kopumā. Lai to īstenotu viņš vēlas rīkoties enerģiski. Lūk, ko viņš intervijā saka:

Zbignevs Stankēvičs

“Es sapņoju par to, lai mums būtu Ceturta Atmoda, un vēlos strādāt pie tās. Uzskatu, ka nepieciešams izpētīt kompetentu cilvēku lokā, kādi bija Trešās Atmodas priekšnosacījumi un kas ir vajadzīgs, lai Ceturta Atmoda īstenotos. Tiku 2016. gadā piedāvājis Zinātņu akadēmijas ekspertu konsilijam pētīšanai šo Atmodas tēmu. Taču pērn par svarīgākām tika atzītas citas tēmas, tostarp par integrāciju – vai turpināt esošo modeli vai izvēlēties kādu jaunu. Otra manis izvēlēta tēma – par Eiropas civilizācijas krīzes cēloņiem un iespējamiem risinājumiem tās pārvarēšanā.

Atmodai vajadzīgas daudzas dimensijas – jābūt garīgai (kuru neredzu bez reliģiskas dimensijas), taču arī kultūras dimensijai un patriotiskajai dimensijai. Tās ir saistītas ar daudziem mākslas veidiem – mūziku, glezniecību, teātri utt. Atmodai vajadzīgi materiālie priekšnosacījumi, jo, lai cilvēks pievērstos garīgām vērtībām, viņam nepieciešams kāds iztikas minimums.”

NRA 06.02.2017. numurā ir publicēts raksts “**Atskaite punkts – Latvija ir latviešu zeme**”. Tā ir intervija ar **Jāni Rožkalnu**. Kā mums visiem zināms, viņš bija Latviešu nacionālās pretošanās kustības un cilvēktiesību aizstāvības grupas “Helsinki-86” dalībnieks, bijušais Latvijas Ordeņa brālības līdzpriekšsēdētājs. Šobrīd viņš ir satraucies par esošo situāciju un aicina katru pievērsties nopietnām pārdomām par to, kas patiesi notiek ar latviešiem un Latvijas valsti:

Jānis Rožkalns

“Manuprāt, jautājums “Kam šodien pieder Latvija?” ir gandrīz neatbildams. Saimnieciski

šeit ir dažādi spēki, bet mēs īsti nezinām pat to, cik zemes vēl ir latviešu rokās. Taču atskaites punkts ir Latvija un latviešu zeme. Ja saskaņā ar starptautiskajiem likumiem būtu īstenots pilsoņu komiteju sākotnējais deokupācijas process, tad Latvija būtu latviešu valsts un tā atkal piederētu mums, latviešiem. Bet deokupācija tika ignorēta, komunisti un trimdas latvieši to noslēpa.

Bet uz jautājumu, kas pārvalda Latviju, tad, manuprāt, Latviju 76 gadus pārvalda Komunistiskās partijas sekretāri. Kad Atmodas laikā notika mēģinājums atjaunot latviešu valsti, mēs bijām svētā pārliecībā, ka tautas līderi nāks no trimdas latviešiem, no PBLA. Tādēļ gaidījām, ka atbrauks Gunārs Meierovics, un tad viss sakārtosies. Tā vietā mēs piedzīvojām milzu šoku, redzot, kā tika nodota latviešu tautas nacionālās intereses. Atmodas mērķis bija viens – atjaunot latviešu valsti, taču 1993. gada 13. februārī viesnīcā “Jūrmala” notika slepenā “Kluba 21” apspriede ar PBLA, kurā Atmodu nogalināja. Šajā dienā izveidoja partiju “Latvijas Ceļš”, kur kompartijas biedri apvienojās ar PBLA biedriem. Vēlāk viņiem piebiedrojās kriminālaferists Džordžs Soross, kas atbalstīja agresīvās avīzes “Diena” izdošanu, kuras redaktore Sarmīte Ēlerte vēl 1989. gadā iestājās bolševiku partijā.

Mēs šodien esam sašķelti un dzīvojam katrs savā domu pasaulē. Pats galvenais – tautā nav publisku diskusiju, bet bez tām

ribu “Par Latvijas tradicionālās kultūrvides saglabāšanu”:

Jānis Dinēvičs

“Tas, kas šobrīd notiek gan Latvijā, gan apkārt pasaulē, rada nopietnas pārdomas. Latvijas sabiedrība ir nonākusi situācijā, kādā tā bija pirms ceturtdaļgadsimta, kad eiropēiskā kultūrvidē bija gandrīz iznīcināta par labu padomiskajam internacionālismam. Neatkarīga Latvijas valsts ir vajadzīga tieši tādēļ, lai varētu saglabāt Latvijas tradicionālo kultūrvidi tās plašākā izpratnē. Jāvēršas pret politiski un citādi motivētu imigrāciju no citām civilizācijām. Jārosina sabiedrībā plaša diskusija par to, kā efektīvāk risināt demogrāfijas problēmas, citādi tradicionālajai kultūrvidei nav nākotnes. Katrā ziņā islamizācija ir viens no draudiem. Globalizācija kā tāda ir izgāzusies un nacionālas valsts stiprināšana šobrīd ir vienīgā izēja. Eiropas vērtības zaudē islāma ekspansijai, jo tā ir agresīva reliģija.

Nevar teikt, ka valstī esošie bēgļi ir ekonomiskie migranti, kas apdraud valsts drošību, bet,

“IZBIJUŠO” NOMENKLATŪRISTU SKAVĀS

Vilhelms Ļuta

Ekonomikas maģistrs

Tuvojas Latvijas simtgade, bet īstas svētku sajūtas nav. Jau ilgāku laiku valsts ekonomika mīnājas uz vietas. Rēķinot uz katru iedzīvotāju, iekšzemes kopprodukts Latvijā joprojām ir divas reizes mazāks nekā Eiropas Savienībā. Mūsu valsts budžets nesasniedz pat skaitliski mazākās Igaunijas līmeni. Iedzīvotāju ienākums pie mums ir graužoši zems. Minimālā alga Latvijā ir četras reizes zemāka nekā Vācijā, Francijā vai Nīderlandē.

Aizvadītajos 26 gados labklājības līmenis Latvijā nevis pietuvojies, bet gan krasi attālinājies no pirmkārt sasniedzta. Toreiz par mēnešalgu, ja to izmanto viena produkta iegādei, varēja nopirkt 650 kg maizes, 206 kg gaļas, 1083 l piena. Tagad šie rādītāji attiecīgi ir – 145 kg maizes, 125 kg gaļas un 793 l piena. Pārtikas pamatproduktu – gaļas un piena – patēriņš krities par 25%.

Patlaban nabadzības riskam un sociālajai atstumtībai ir pakļauts 31% Latvijas iedzīvotāju. Šis rādītājs ir par trešdaļu augstāks nekā Eiropas Savienībā. Nabadzības ziņā mūs pārspēj vienīgi Bulgārija un Rumānija.

Īpaši satrauc fakts, ka kopš 2010. gada nabadzības riskam pakļauto iedzīvotāju daudzums Latvijā nevis samazinās, bet pieaug. Tas viss ir saistīts ar pastiprinātu darbspējīgo cilvēku izceļošanu. Strādājošo paliek aizvien mazāk, bet apgādājamo īpatsvars pieaug. Atjaunotās Latvijas laikā pensionāru īpatsvars ir palielinājies no 10 līdz 20%.

Lai labklājības līmenis Latvijā līdzinātos pasaules attīstītajās valstīs sasniedzta, vēl tāls un grūts ceļš ejams. Pirmkārt, ir jāpārtrauc valsts izzagšana. Mūsu varneši, kas daudzos gadījumos ir izbijušie komunisti un komjaunieši ar padomisko pasaules lāpītāju domāšanu, nav spējīgi rūpēties par latviešu tautu. Augstajos krēsls sēdošie parasti gādā tikai par sevi, savu partiju un saviem sponsoriem. Un tādēļ daudzos gadījumos tiek šauts greizi.

Tipisku “šefti” savulaik nostrādāja ekspremjers Godmanis. Lai no cietuma paglābtu savus “brāļus”, netirās naudas atmazgātājus, privātbankierus Karginu un Krasovicki, viņš no latviešu kabatām “izķeksēja” veselu miljardu eiro. Nožēlojami, ka ne tikai Godmanis, bet arī daudzi citi varneši tieši tautai lika atpirties par visvairāk noziedznieku sastrādātajiem grēkiem.

Otra lielākā problēma ir t.s. ēnu ekonomika, kas valsts budžetu samazina vismaz par diviem miljardiem eiro. Valstī ir vesela virkne uzņēmumu, kuri nekad nav maksājuši nodokļus. Pastāv visvairāk šādas shēmas, lai apšmauktu valsti. Starp citu, ir atklāties visai zīmīgs “integrācijas” rādītājs: **starp 10 vislielākajiem nodokļu nemaksātājiem astoņi ir nelatvieši.**

Valsts izzagšanā un ēnu ekonomikā nekas nemainīsies, ja netiks paveikta deokupācija.

**MĒS ŠODIEN ESAM SAŠĶELTI UN
DZĪVOJAM KATRS SAVĀ DOMU
PASAULĒ. PATS GALVENAIS –
TAUTĀ NAV PUBLISKU DISKUSIJU,
BET BEZ TĀM NEKAS SAKARĪGS
NEVAR NOTIKT.**

nekas sakarīgs nevar notikt. Sabiedrība ir atradusi no īstām diskusijām, bet negodprātīgiem politiķiem labāk, ja tādu nav vispār. Viņiem “Aitu bars” ir labākā sabiedrības konstrukcija – tikai cirt un slaukt. Pēdējos gados esmu četras reizes mēģinājis no sava pažiņa loka sapulcināt 15–20 patriotiskus latviešus. Sānākam kopā, sākam runāt, visi patriotiski noskaņoti, un apmēram pēc stundas jau esam sadalījušies trīs vai četras grupās, un mums visiem ir skaidrs, ka tā darīt kaut ko kopīgi nav iespējams. Es uzskatu, ka mums no jauna ir jāpūlējas ap Atmodas laika ideāliem – latvisku, tikumīgu, brīvu un patiesi demokrātisku latviešu valsti, kura nodrošina pamatvērtību saglabāšanu, sociālo taisnīgumu, tautas fizisko un garīgo uzplaukumu. Es nešaubos, ka latvieši atkal celsies kājās.”

NRA 14.02.2017. numurā ir lasāma intervija “**Vara aizgāja prom no tautas**” ar politiķi, uzņēmēju, LTF dibinātāju, LR AP deputātu, savulaik LSDSP vadītāju, bijušo Rīgas domes priekšsēdētāju vietnieku **Jāni Dinēviču**. Viņam ir iecere radīt bied-

ja kādā no Eiropas Savienības valstīm migranti sasniegs 10% no iedzīvotāja kopskaita, tad problēmas būs neizbēgamas. Tiks pieprasītas tiesības, kādu nav pat pamatiedzīvotājiem. Tas ir mīts, ka vairākums šo ļaužu ir atbraukuši strādāt un celt mūsu valsts labklājību. Integrācijas politika ir izgāzusies! Manā skatījumā, veidosies dalījums: kristietība un islāms.

Tas sakarīgais politiskais darbs ir neveiksmīgs tāpēc, ka tiek plānots un domāts īstermiņam. Ilgtermiņa politiskas domāšanas vai politiska piedāvājuma īsti nav. Neesmu redzējis, ka jēl viens politiskais spēks būtu varējis ko tādu piedāvāt. Rēķinoties ar jaunu Eiropas vērtību sistēmu, ir jādomā un jāgādā par pienācīgu Latvijas politisko vietu un orientāciju paredzamajā mainīgajā starptautiskajā konfigurācijā. Otrā LTF programma bija sociāldemokrātiska, un tā noteica, lai ikvienā sociālajā un ekonomiskajā pasākumā, projektā tiktu stingri ievērotas tā kultūrveidojošās vai kultūrārdošās sekas.”

Turpmāk vēl...

LABĀKĀ PENSIJU SISTĒMA PASAULĒ?

Mans zelts ir mana tauta,
Mans gods ir viņas gods.

Imants Keišs

*Latvijas Daudzbērnu ģimeņu
biedrības priekšsēdētājs
Septiņu bērnu tēvs*

Latvija izplēn! Vesels bars ziķeru iedzīvojas uz citu rēķina un sludina fiktīvas lietas – mums, lūk, esot viena no taisnīgākajām un drošākajām pensiju sistēmām pasaulē. Diemžēl šie ir vislaurākākie meli, jo patiesībā nekāda pensiju kapitāla uzkrāšana nenotiek un tas nekad nav uzkrāts; jau no seniem laikiem vienīgā neapstrīdamā vērtība ikvienai novecojošajai paaudzei ir pašu izaudzinātie bērni, kas saviem vecākiem nodrošina pārtikušas vecumdienas.

Latvijā nav neviena pensionāra, kurš iztiek no uzkrātā pensiju kapitāla – tāda uzkrātā kapitāla gluži vienkārši nav un nekad nebūs, pat ja jūs noticēsiet, ka vecumdienās pārtiksiet ar svešā zeķē krātu naudu, kuru smuki sauc par pareizo pensiju līmeni. Meli! Ciniski meli! Ir, bija un būs vienīgi mūsu bērnu nodokļos iemaksātā nauda. Tātad vērts ieguldīt bērnos, nevis bankā. Daudzi no mums lielāko mūža daļu esam strādājuši par rubliem, pensiju krajuši krievu rubļos, nelielu daļu latos, bet no sūri, grūti krātajiem rubļiem nesaņemam ne kapeikas – patiesībā saņemam tikai to, ko nodokļos iemaksā ar rubliem izaudzinātie bērni, tā ir vienīgā un patiesā vērtība. Banku lobiji muļķo, politiķi notic, varbūt politiķus nopērk, un viņi ar fiktīviem blēņu stāstiem tautai iesmērē, ka drošība ir pensiju fondos. Viss ir tip top. Kad mūsu bērni ies pensijā, “labie” fondi sen būs sabrukuši un naudai būs cita pirktspeja.

Vai tā ir labākā pensiju sistēma pasaulē, ja desmit bērnu māte vai tēvs pensijā saņem 100 EUR mēnesī, kaut izaudzinātie bērni ik mēnesi nodokļos kopā iemaksā virs 5000 EUR? Jaunie nodokļu maksātāji taču redz un saprot, ka valdības režīms viņus krāpj un šodien liedz būt laimīgiem pārtikušā ģimenē. No teikti nav bīstami maksāt pārāk mazus nodokļus, bet ir bīstami nodzīvot paaudzi, neizaudzinot nevienu nodokļu maksātāju. Bīstami ir valsti iztukšot no nodokļu maksātājiem. Ja mums ir prasība pēc lielākas pārtības, tad vienīgā pareizā rīcība ir darīt visu, lai izaugtu pēc iespējas vairāk bērnu – jaunu nodokļu maksātāju, nevis likt maksāt lielākus nodokļus trūkumā, izmisumā un postā iedzītajiem. Ne jau mūsu mazbērni ir vainīgi pie tā, ka ievēlējām tāds ziķerus, kas liek maksāt pārāk lielus nodokļus.

Kad vecākā paaudze vēlēšanās kļūdījās, bērni tikai dzima, bija bez balsstiesībām un esošo stāvokli nekādi nevarēja ietekmēt, bet mēs paši – ko sējām, to tagad plaujam. Vairāk nekā pārliecinoši to parāda statistika un LU grafiskais attēls pētījumā par iedzīvotāju samazināšanos gadsimta garumā.

LATVIJAS NOZIEDZĪGAIS IZNĪCINĀŠANAS PLĀNS

Ja tā ir prognoze, tad šausmīga; ja tas ir Latvijas izplēnēšanas un iznīcināšanas plāns, tad noziegums. Nesen satiku ģimeni, kurai dienas iztikai atliek tikai vienpadsmit centi. Padomāji – par tādu naudu vienu reizi trijās dienās var apmeklēt publisko tualeti... tas ir skarbi, tādēļ teikšu, ka no bērna pabalsta tualeti apmeklēt var vidēji reizi dienā un vēl no uzkrājuma augstos svētkos iznāks divas reizes. Visi valdošie, kas teic, ka naudas valstij ir tik, cik ir, pēc manām domām, bez tiesas un izmeklēšanas būtu jāliek trakomājā vai cietumā. Nauda ir – to nevajag izšķērdēt pa labi un pa kreisi.

Nav jāpēta ielu apgaismojums par trīs simtiem tūkstošiem, lai pateiktu, ka naudas ir tik, cik ir. Valsts nesabruks arī tad, ja atstāsim trīsreiz mazāk ierēdņu ar viņu pētījumiem, jo man nav nekādu ilūziju, ka tie, kas pašreiz apveltīti ar varu un iznīcina tautu, savas tiesības neizmanto ļaunprātīgi. Galvoju, bez biezā ierēdņu slāņa būs daudz mazāk ļaunuma.

Juku laikos, kurus svētīja Gorbacovs, ne visās pārmaiņu stadijās notiekošo spēja prognozēt un pārvarēt daudzbērnu ģimeni. Ne jau ģimene bija vainīga, ka bruka ražošana, ka bruka finanšu sistēma, ka daudziem zuda jēlcāda

izdzīvošanas iespēja, bet dažam manta apskaužami likumīgi “gāzās” vīrs – bija gadījumi, ka šie cilvēki nespēja ar bagātību lāvinu tikt galā un tagad guļ kapos. Aplūkojiet 1994. gada ienākumu diagrammu dažādiem sociālajiem slāņiem “juku laikos.”

Tabulā redzam, ka piecu bērnu ģimenē ar vidējiem ienākumiem strādājošā persona var nopelnīt tikai 46 santimus dienā katram ģimenes loceklim, bet, ja tika saņemta tikai minimālā alga, tad piecu bērnu ģimenē dienā iznāca vairs tikai 23 santimi uz perso-

naudzbērnu ģimenēs augušos un trimdā izdzītos atpakaļ neat-saukt. Mēs visi – visa sabiedrība – tikai iegūtu, ja valsts savā simtgadē izsludinātu parādu amnestiju visiem daudzbērnu ģimeņu locekļiem, lai viņi spētu atgriezties savā zemē, vairot tās slavu un bagātību, ar pilnu krūti maksāt nodokļus un pildīt pensiju fon-

dēts, ja ģimenē ir mazāk par trim nepilngadīgiem bērniem. Pareizi būtu, ja daudzbērnu statuss saglabātos vismaz tik ilgi, kamēr jaunākais bērns kļūst pilngadīgs, bet piecu un vairāk bērnu ģimenēs – visa mūža garumā. Tas pat naudu neprasa, tikai cieņu un attieksmi.

Kā gan šie vecāki var ieau-

VAI TĀ IR LABĀKĀ PENSIJU SISTĒMA PASAULĒ, JA DESMIT BĒRNU MĀTE VAI TĒVS PENSIJĀ SAŅEM 100 EUR MĒNESĪ, KAUT IZAUDZINĀTIE BĒRNI IK MĒNESI NODOKĻOS KOPĀ IEMAKSĀ VIRS 5000 EUR?

dus. Ja ne parādu amnestiju, tad vismaz vienkāršotu maksātnespējas procesu. Pašlaik, ja esi tik trūcīgs, ka nespēj samaksāt maksātnespējas administratoram, tu pat maksātnespējas procesu nevari atļauties... Ja esi parādā kaut 5 EUR, tad nevari kvalificēties trūcīgā statusam un saņemt pat bezmaksas piekļuvi ārstam.

Paskatīsimies trešo grafiku, lai saprastu, ka naudas ir tik, cik ir (kaut tā teikt ir noziegums). Redzam, ka visos ienākumu un izmaksu parametros 23 gados pieaugums ir gandrīz desmitkārtšojies, bet bērna pabalsts stipri atpaliek no inflācijas, tādēļ faktiski ir krities. Par šādu noziegumu kādam tomēr būtu nopietni jāatbild. Vai tas ir prātam aptverams, ka bērna pabalsts ir tikai 11,38 EUR mēnesī, bet kaķim vajag 30 līdz 40 EUR mēnesī. Tātad 1/3 daļa no kaķim nepieciešamā. Tikai 2017. gadā ceturtajam bērnam valsts atvēl suņa uztura minimumu. Taču bērna pabalsts nekādos apstākļos nedrīkstētu būt mazāks par 1/4 daļu no minimālās algas, un 2017. gadā tam jābūt 95 EUR mēnesī.

Pat par slaucamu govī saimnieks saņem par 1 EUR mēnesī vairāk nekā par savu bērnu ģimenē.

dzināt mazbērnos ģimenes un dzimtas kultūras tradīcijas – to, ka nodzīvot dzīvi ar pievienoto vērtību ir forši un stilīgi?!

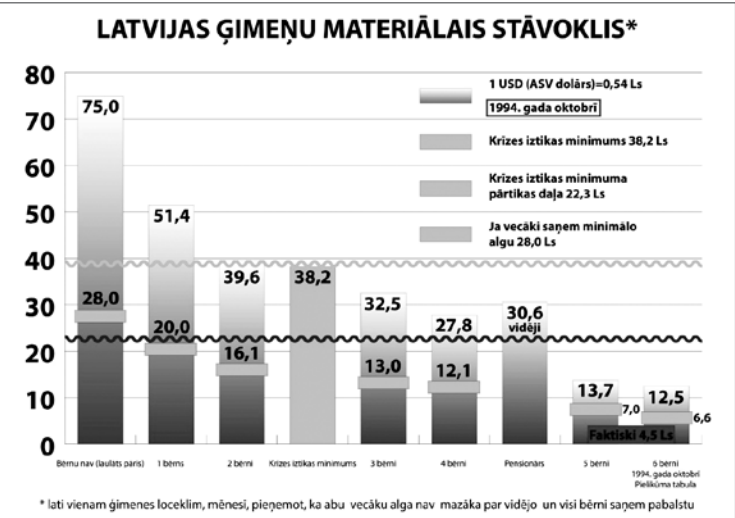
Nesen runājos ar kādu sešdesmit gadus vecu vienpadsmit bērnu māti un apprasījos par viņas pensiju. Izrādās, pensiju nodaļas ierēdne ir atteikusi šai māmiņai pensiju, jo sešdesmit gados sliktās demogrāfiskās situācijas dēļ vēl nevarot doties pensijā... Dzirdot šādu argumentāciju, es tūlīt zvanīju pensiju nodaļas darbiniecei un lūdzu paskaidrojumus par vienpadsmit bērnu mātes maldināšanu, bet labi algotā ierēdne man paskaidroja, ka viņa taču neprasīja priekšlaicīgu pensiju, bet to, kas ikvienam pienākas, sasniedzot 62,5 gadus. Kaut daudzbērnu vecākiem pensijas vecums iestājas no 57 gadiem, ierēdne acīmredzot cinismā un nepatīkā pret daudzbērnu ģimenes māti izturējās noziedzīgi, ļauni un pavirši. Neticu, ka šis atteikums bija pārpratoms, tā bija ikdienas nostāja daudzbērnu ģimeņu vajadzības ievērošanā. Bieži dzirdēts, ka cilvēks bez bērniem taču nav vainīgs par savu likteni, bet – kur te daudzbērnu ģimeņu vaina un kādēļ daudzbērnu ģimeņu vecākus sabiedrība soda morāli un materiāli?

Pēc vispieticīgākā aprēķina, ikviens darba mūža laikā samaksā vidēji ap 250 000 EUR tikai nodokļos vien. Bērna līdz 15 gadu vecumam atbalstam valsts izmaksā ap 2000 EUR, jeb uz 1 nodokļos iegūto EUR jaunā nodokļu maksātāja izaudzināšanai tiek iztērēts tikai 0,008 EUR, bet pārējo iztrūkstošo daļu ir ieguldījuši daudzbērnu ģimeņu vecāki, kuriem par dzīvesveidu ar pievienoto vērtību, milzīgo darba un līdzekļu ieguldījumu sabiedrības labā pie pensijas nepiemaksā ne centu, nevērtē ne minūti pie darba stāža. Cik pareizi tas ir? Pat daudzbērnu ģimenes goda statuss tiek zau-

Lūdzu, pastāstiet – īpaši par daudzbērnu ģimenēm, sniedziet ziņas par sevi, par savām problēmām un priekšlikumus risinājumam, citādi “labākā pensionēšanas sistēma” pasaulē var izrādīties vissliktākā. Citādi izplēnēs Latvija uz trūcīgas ģimenes vārgajiem pleciem.

Lūdzam atbalstīt ar ziedojumu Latvijas Daudzbērnu ģimeņu biedrību (adrese: Rīga, Hāpsalas iela 18-2, reģ. Nr. 40008228015, e-pasts: latvijas@daudzbērnuģimenes.lv), konts AS “Swedbank”: LV13HABA0551038998730.

Laikraksta “DDD” redakcija
mīļi sveic un godina mūsu lasītājas –
māmiņas, vecmāmiņas un
vecvecmāmiņas –
Mātes dienā!

LATVIEŠU SENMĀTEI

Vēl nebij burtu, nebij vārdu –
Jau vilki simtiem svītriņu un kāšu,
Lūkodomās zvaigžņu ceļos.
Liktenīgās Latvju zīmes;
Vilki villainēs un segās –
Līdz pati aizgāji turp veļos.

Visums deva rakstu miņas,
Tālās nākamības ziņas,
Tavai tautai lemtās gaitas,
Prieku, bēdu, gadu skaitu –
Simtu saulītēs un zvaigznēs
Siltu sirdi darinātas.

Skan no katra tālā raksta
Sena dziesma mūsu Mātēs;
Iznēsāta tumsas naktīs,
Rītu ausmās, dienās baltās –
Visām sāpēm iesim pāri,
Godā ceļot seno, stipro **Latvju Māti.**

V.M.Jēkabsone

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

KURŠ PASŪTA PROVOKĀCIJAS?

**Mikola Pavļuks
Tatjana Lazda**

*Latvijas Ukrainu kongresa
dalībnieki*

28. aprīlī pulksten 17.00 iepretim Krievijas vēstniecībai notika Latvijas Ukrainu kongresa (LUK) organizētā protesta akcija pret karu Ukrainā “StopPutinsWarInUkraine”. Tajā piedalījās gan ukraiņi, gan latvieši.

Vienlaicīgi pie pašas Krievijas vēstniecības notika Putina organizētās agresijas Ukrainas Austrumos – Donbasā – atbalsta akcija. Nevienam tas neizbrīnīja, un nevienam neraisīja emocijas. Taču pie “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībniekiem pienāca nepazīstami cilvēki ar kamerām, kuri nebija žurnālisti vai ziņu dienestu pārstāvji. Šīs personas, ar sevi neiepazīstinot, nenosaucot ne vārdu, ne uzvārdu, bez kavēšanās no neliela attāluma sāka filmēt “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībniekus.

Filmētāji pienāca ļoti cieši pie “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībniekiem, nostājās blakus un filmēja tik ilgi, lai kāds no akcijas dalībniekiem sāktu protestēt. Tādējādi viņi provocēja konfrontāciju. Pēc tam, kad tika sasniegts vēlamais, asa vārdu apmaiņa, provokatori ar apmierinātu smaidu gāja klāt nākamajam “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībniekam. Tādā veidā tika veiktas klajas provokācijas.

Divas personas bija mums pazīstamas. Īpaši provokatīvi uzvedās G. Fedjkins, kurš sociālajos tīklos sevi sauc par Grigorijlv, un B. Gavrilovs. Starp citu, G. Fedjkins regulāri apmeklē Ukrainas atbalstam rīkotās akcijas, kur provocē skandālus.

Šī uzbāzīgā filmēšana turpinājās stundu. Bez minētajiem diviem bija arī vairāki pensionāri-provokatori un vairāki jaunieši – viens no viņiem stāvēja pie policijas mašīnas un netraucēti izkliedza vārdus: “Крым наш!” Kad “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībnieki dziedāja Ukrainas un Latvijas himnas, divas jaunietes histēriski smējās par izpildītājiem. Viss tika darīts tā, lai tiktu izprovocētas nekārtības. Pēc tam šie jaunieši pārgāja uz

ielas pretējo pusi un pievienojās Donbasā okupācijas atbalsta akcijas dalībniekiem pie Krievijas vēstniecības.

Provocēšana bija labi izplānota, fiksēta ar kamerām, kas liek domāt, ka iegūtais materiāls visticamāk tiks izmantots kaut kādiem mērķiem.

Vakarā, pēc “StopPutinsWa-

pie Krievijas vēstniecības. Acīmredzot tas nozīmē, ka Krievijas vēstniecība tajā bija ieinteresēta.

Kas bija šie cilvēki ar kamerām, kuri bezkaunīgi un provokatīvi uzvedās? Kur un kam tika nodots iegūtais filmēšanas materiāls, un kā tas tiks izmantots?

Kāpēc VP palika pasīva, lai gan policisti redzēja, ka situācija

rInUkraine” akcijas, portālos www.delfi.lv un rus.delfi.lv ievietotajā ziņu rakstā “В Риге прошла акция протеста против агрессии России на Украине”, apskatot komentārus, var redzēt naidu, kas vērstas pret “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībniekiem, un klaju atbalstu Putinam.

Visā šajā stāstā mūs ieinteresēja Valsts policijas (VP) darbinieki. Trīs policisti stāvēja kā zemē iemieti ar cinisku sminu sejā. Šīs VP nodaļas priekšnieks bija ceturtais – viņš stāvēja pie policijas mašīnas kā pieminēklis. “StopPutinsWarInUkraine” akcijas organizatori vairākkārtīgi vērsās pie šī priekšnieka pēc palīdzības, lai policisti pārtrauktu provokācijas ar filmēšanu. Viņš lieliski redzēja, ka situācijas sasprindzinājums pieaug, taču neko nedarīja, lai to novērstu.

Tikai “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībnieku izturība nenoveda līdz tiešām sadursmēm. Kas un kāpēc Rīgas domē izsniedza atļauju vienlaicīgi rīkot divas konfrontējošas akcijas pie Krievijas vēstniecības? “StopPutinsWarInUkraine” pasākums notika ielas pretējā pusē, aptuveni 50 metrus no Krievijas vēstniecības. Savukārt atbalsts Putina agresijai tika pausts tieši

saasinās? Kas deva šādus norādījumus? Mēs, Latvijas Ukrainu kongresa dalībnieki, skaidri redzējām to, kas notiek un neticējām savām acīm! Vai Latvija ir atgriezies Padomju Savienībā, varbūt tā jau ir Krievijas Federācijā?

Rīgas centrā ir atļauts postīt Krievijai nevēlamu izstādi “Maidana cilvēki”, turklāt par to tiek sodīti kaut kādi pamuļki, bet istie pasūtītāji joprojām paliek nezināmi vai neaizskarami. Mūsu protestus pret karu Ukrainā netraucēti darbojas provokatori, kas nemaz nemaskejas, bet VP darbinieki, kuriem lūdzam palīdzību, nekā nereaģē uz notiekošo... Kas notiek Latvijā? Latvija taču oficiāli ir pret Krimas aneksiju un pret karu Donbasā – tāpat kā visa Eiropa. Taču realitātē atbalsta agresiju?!

Cinisms un bezkaunība, ar kādu rīkojās aptuveni desmit provokatori zem pašas VP deguna, mūs vedina domāt, ka taisnību nav kam aizstāvēt. Provokācijas tika rīkotas, lai diskreditētu akciju “StopPutinsWarInUkraine”, lai notiktu nekārtības, lai kāds no “StopPutinsWarInUkraine” akcijas dalībniekiem tiktu apcietināts un nogādāts policijas iecirknī, lai pasūtītāji būtu apmierināti...

AICINĀJUMS UZ PASĀKUMU

2017. gada 20. maijā plkst. 12.00 PIŅĶU BIBLIOTĒKĀ (Jūrmalas ielā 14a Piņķos, Babītes novadā) notiks Leonarda Inkina grāmatas “Neizmantoto iespēju laiks” un filmas “Būt latvietim” prezentācija. Ieeja bez maksas.

Par grāmatu “Neizmantoto iespēju laiks” triloģiju kardināls Jānis Pujats saka: “Cilvēkam, kas spēj atzīt savas kļūdas, var droši uzticēties. Un tāds, manuprāt, ir šīs grāmatas autors.” Autors daudz stāsta par sevis tapšanu, attēlojot to saistībā ar vēsturiskiem notikumiem, atklāti vērtē savas kļūdas, peļ dažādus netikumus un apraksta, kā no tiem atbrīvoties, kā pārvarēt dažādus šķēršļus un pretdarbību. Šīs lappuses grāmatā var lasīt ar īpašu interesi, tomēr sabiedrību daudz vairāk varētu interesēt tās nodaļas grāmatā, kurās autors spriež par politiskiem jautājumiem, vērtē pēdējo piecdesmit gadu notikumus un dažādu personu un sabiedrisku grupu attieksmi pret tiem.

Grāmatā ir pausts oriģināls viedoklis par padomju laika notikumiem un norisēm pēdējos 20 gados. Autors stāsta par janvāra barikādēm un augusta

puču, Latvijas Aizsargu organizāciju, Rīgas Latviešu biedrību, 18. novembra savienību, laikrakstiem “Pilsonis”, “Pavalstnieks”, “Tēvzemei un Brīvībai” un “Latvietis Latvijā”, grāmatu “Baigais gads”, partiju “Tēvzemei un Brīvībai”, biedrību “Latvietis”, organizāciju “Visu Latvijai!”, “Okupantu autoparku”, Dieva balsi cilvēkā – sirdsapziņu, nāvi, cerībām, izredzēm un par to, vai Dievs ir taisnīgs.

Grāmata lasītājam liks domāt, kurp virzāties, kāda nākotne mūs gaida, ko mums katram vajadzētu darīt tās veidošanā.

Savukārt filmas “**Būt latvietim**” galvenais motīvs ir latviskums un latvietība. Ja domājat, ka mums nav par ko uztraukties, tad skaudrā realitāte liecina par pretējo, un nepieciešamībai saglabāt savu tautu ir jāpakārto citi jautājumi.

Savas tautības apziņa nav vajadzīga tikai vergam. Pretošanās kustības dalībniece Lidijsa Lasmane Doroņina filmā saka: “Ja Dievs mani ir ielicis tādā zemē un vēlējis man būt latvietei, tad es vispār nekas cits nespēju būt. Jo tā ir mana tauta, mana zeme, mans tēvs, mana māte.”

Alvils Bērziņš
Biedrības “Latvietis” dalībnieks